

Arrest

nr. 250 129 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 27 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 1 februari 2017 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 21 februari 2020 met nummer X vernietigt de Raad de beslissing van 25 augustus 2017.

Op 10 juni 2020 wordt verzoeker opnieuw gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 28 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse afkomst. U heeft heel uw leven in het dorp Sultanpoor Ulya (district Surkhrod, provincie Nangarhar) gewoond. U bent nooit naar school geweest.

Uw vader was kapitein in het Afghaans leger en gaf religieuze en sportopleidingen in Ghazni. De taliban wilde dat hij stopte met zijn werk bij het leger en zich aansloot bij hen. Hij kreeg telefoontjes van hen en werd ook door hen persoonlijk aangesproken. Op een dag kwamen vier talibanstrijders bij u thuis langs. Ze vroegen naar uw vader maar deze was niet thuis. U belde nadien uw vader. Deze zei u dat u zich geen zorgen hoeft te maken. Twee weken later kwamen ze opnieuw langs. Uw vader was opnieuw niet thuis. De talibs waarschuwden u dat dit hun laatste waarschuwing was en dat indien ze een derde keer moesten terugkomen ze u zouden meenemen. U kreeg de opdracht ervoor te zorgen dat ze niet moesten terugkomen. U belde uw vader, die u aangaf hun bezoek te negeren. Hij stelde u gerust dat ze niets zouden doen, en dat ze enkel waarschuwingen geven. U bleef thuis. Een maand later klopten zes gewapende mannen 's nachts aan op de deur. Uw moeder had hen gezien vanop het dak. Via de muur bent u gevlucht naar het huis van uw buren. Uw moeder werd door hen geslagen. U heeft zich een week schuil gehouden in het huis van uw oom, waarop deze zei dat u niet langer kon blijven omdat hij zelf in gevaar werd gebracht. Uw oom regelde uw vlucht naar het buitenland. Twintig dagen na uw vertrek kwam uw vader naar huis. Hij werd tegengehouden door de taliban en vermoord op weg naar huis.

U bent in de 7e maand van 1394 volgens de Afghaanse kalender (AK), oktober 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), uit Afghanistan vertrokken. Na een reis van ongeveer tweeënhalve maand verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming op 27 november 2015.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u meegenomen te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, legt u een kopie van een dreigbrief van de taliban en van de legerkaart van uw vader neer, alsook volgende originele documenten: uw taskara, een brief van de dorpsoudsten, een foto van uw vader, de identiteitskaart van uw vader uitgegeven door het leger en de briefomslag waarin deze documenten naar u werden opgestuurd.

Op 25 augustus 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde omdat het CGVS geen geloof hechtte aan uw asielmotieven en u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikte. In haar arrest van 27 februari 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat u gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De RvV merkte echter op dat de beoordeling van uw persoonlijke situatie in het kader van een voorgesteld intern vestigingsalternatief dateerde van 25 augustus 2017, geen rekening hield met de gewijzigde omstandigheden in uw huidige persoonlijke situatie, zoals het gegeven dat u sinds november 2015 in België verblijft, en het niet langer zeker is dat u heden nog over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad stad. De RvV besloot dat een geactualiseerde beoordeling van de redelijkheid van het voorgesteld intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich opdrong en vernietigde bijgevolg de beslissing van het CGVS.

Het CGVS organiseerde een tweede persoonlijk onderhoud op 10 juni 2020. U verklaart dat u zo'n acht maanden à een jaar geleden voor het laatst contact had met uw familie in Afghanistan. U beschikt niet langer over het telefoonnummer van uw familie omdat uw telefoon kapot is gegaan. Zo'n twee à drie jaar geleden overleed uw tante langs vaderszijde M. G. (...), die in de wijk Godane Sangi van de stad Jalalabad woonde. U verklaart geen goede relatie te hebben met uw ooms en tantes langs vaderszijde omwille van het feit dat uw ouders u nooit toestonden contacten te onderhouden met familie en vrienden

uit angst dat er u iets zou overkomen en omwille van een grondconflict dat ontstond tussen uw vader en diens broers en zussen toen uw grootvader langs vaderszijde kwam te overlijden toen u een kind was. U verklaart verder u bij terugkeer in Afghanistan niet te zullen kunnen vestigen in de stad Jalalabad omdat de mensen daar niet zouden geloven dat u dezelfde persoon bent als voorheen omwille van uw verblijf in België en omdat de mensen slechte dingen over u zouden denken. De mensen, waaronder uw ooms en tantes, zouden denken dat u niet langer moslim bent en dat u de Afghaanse regels vergeten bent. U zou zich verder niet in Jalalabad kunnen vestigen omdat u er beperkt zou zijn in uw vrijheid, bijvoorbeeld met betrekking tot uw partnerkeuze of met betrekking tot het uur dat u naar huis zou gaan, omdat het er duur is en omdat uw leven er in gevaar is.

U legt geen nieuwe stukken neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch dat u bij terugkeer naar uw land een dergelijke vrees heeft. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als soldaat bij het Afghaans leger aannemelijk te maken. U legt immers incoherente en oppervlakkige verklaringen af over de job van uw vader. Zo vertelt u aanvankelijk dat uw vader religieuze lessen gaf in het leger en antwoordt u dat u niet weet of hij nog over andere onderwerpen les gaf (CGVS 1, p. 18-19). Enkele ogenblikken later verklaart u dan opeens dat uw vader ook lessen sport gaf (CGVS 1, p. 19). Gevraagd alles te vertellen dat u zich maar kunt herinneren over zijn job zegt u dat hij tewerkgesteld was als lesgever 'religie' in het Afghaans leger en dat hij gestationeerd was in Ghazni. Aangespoord om verder te vertellen, stelt u dat u verder niets weet over de job van uw vader. U weet zelfs niet of hij naast zijn taken als lesgever ook aan gevechten deelnam (CGVS 1, p. 17-18). Wanneer u wordt uitgenodigd meer te vertellen over de religieuze lessen die hij gaf, vraagt u zich af wat u daar nog meer over zou kunnen vertellen en stelt u dat u niets meer weet over de lessen die hij gaf omdat u niet toekeek hoe hij zijn werk deed (CGVS 1, p. 18). U weet niet waarover zijn lessen gingen. U zegt heel algemeen dat religieuze lessen betekent dat hij zijn studenten leerde over de koran maar kunt evenmin uitweiden wat uw vader zijn studenten precies aanleerde (CGVS 1, p. 19). Gevraagd waar in Ghazni uw vader tewerkgesteld was, verklaart u dat u dat niet weet omdat u nog nooit in Ghazni geweest bent. U weet niet in welke stad of dorp zijn basis in Ghazni gesitueerd is (CGVS 1, p. 18). Gevraagd in welk district in Ghazni deze basis gesitueerd is, antwoordt u eerst dat u dat niet weet en voegt u onmiddellijk daarna toe dat deze in het district Ghazni gesitueerd is. Het is daarnaast opvallend dat u vermeldt dat uw vader de rang van kapitein had, maar dat u daar onmiddellijk aan toevoegt dat u niet weet wat dat wil zeggen (CGVS 1, p. 17-18). Gevraagd of uw vader altijd kapitein geweest is, moet u het antwoord schuldig blijven omdat men naar Afghaanse traditie oudere mensen geen vragen mag stellen over hun werk (CGVS 1, p. 18). Op de vraag of uw vader ooit aan examens heeft moeten meedoen, antwoordt u dan weer weinigzeggend 'misschien' (CGVS 1, p. 19). Uw vader zou u evenmin ooit verteld hebben over zijn studenten (CGVS 1, p. 18) of over zijn collega's (CGVS 1, p. 20), noch zou uw vader ooit een anekdote of verhaal over zijn werk verteld hebben. U zou zelf nooit een vraag gesteld hebben over zijn werk uit angst om hem per ongeluk kwaad te maken (CGVS 1, p. 20). Het is verwonderlijk dat u, een twintigjarige man, die als oudste zoon de gasten ontving, geen oprechte interesse zou durven tonen in het werk van uw vader (CGVS 1, p. 9). Hoe dan ook, het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, vage en algemene antwoorden weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen over het profiel van uw vader dan ook

een weinig doorleefd karakter, waardoor weinig geloof gehecht kan worden aan het profiel van uw vader.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt verder fundamenteel ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop uw vader vermoord werd door de taliban. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader minstens een maand vóór uw vertrek uit Afghanistan vermoord werd (vragenlijst CGVS 1, dd. 07.03.2016, vraag 5). U situeert het overlijden van uw vader in uw verklaringen van maart 2016 als '± zeven maanden geleden' (verklaring DVZ, dd. 07.03.2016, vraag 13A), m.a.w. rond augustus 2015. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat uw vader tien à twintig dagen na uw vlucht uit Afghanistan vermoord is en dat u reeds in België was toen u dat te weten kwam (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 1, dd. 01.02.2017, p. 4-5). In uw verklaringen die u op 27 november 2015 aflegde bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming situeerde u het overlijden van uw vader dan weer 'acht à negen maanden' geleden (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH, dd. 27/11/2015, p. 2), m.a.w. rond februari-maart 2015. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, probeert u deze te wijten aan een probleem met de vertaling door de tolk (CGVS 1, p. 23). Deze verklaring kan echter niet weerhouden worden. De vaststelling dat u maar liefst drie verschillende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop uw vader gedood zou zijn door de taliban haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze onderuit. U koppelt immers de dreiging van de taliban ten opzichte van uw persoon aan het profiel van uw vader. De opmerking van uw advocaat dat er geen conclusies gemaakt kunnen worden over de geloofwaardigheid van de moord op uw vader zonder bijkomende vragen over de datum van de moord op uw vader omdat u niet begrepen zou hebben dat u hierover tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 10.06.2020, p. 21), kan niet weerhouden worden gezien u klaar en duidelijk geconfronteerd werd met het feit dat uw verklaringen over de moord op uw vader niet geloofwaardig bevonden werden omdat u al drie verschillende versies gegeven had (CGVS 2, p. 7). Dat u daar in uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS nog een vierde versie aan toevoegt, waarbij uw vader zo'n zeven à acht jaar geleden vermoord werd (CGVS 2, p. 7), kan bovenstaande tegenstrijdigheden niet ophelderen. Uw verklaring dat u acht à negen maanden na de moord op uw vader ervan op de hoogte werd gesteld, toen u reeds in België was (CGVS 2, p. 7), werpt evenmin een nieuw licht op bovenstaande, duidelijke tegenstrijdigheden.

U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de ontmoetingen die uw vader met de taliban gehad zou hebben. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vader de taliban beloofd zou hebben u aan hen over te dragen maar dat hij zijn belofte niet nakwam en hij er verder geen aandacht aan besteedde (vragenlijst CGVS 1, vraag 5). Tijdens uw gehoor verklaart u dan weer dat uw vader de taliban beloofd zou hebben zijn werk neer te leggen en zich bij hen te zullen aansluiten. Met de smoes eerst nog naar huis te gaan om afscheid te nemen van zijn vrouw en kinderen zou uw vader de taliban van zich afgeschud hebben waarop hij terugkeerde naar zijn werk. U verklaart dat uw vader de taliban niets anders beloofd zou hebben en niets over u beloofd zou hebben (CGVS 1, p. 22). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over de beloftes die uw vader al dan niet aan de taliban gemaakt zou hebben, verklaart u plots dat uw vader wel aan de taliban beloofd zou hebben dat indien hij niet kwam opdagen, zijn zoon dat wel in zijn plaats zou doen (CGVS 1, p. 23). U geeft aan dat u dit vergeten was te zeggen toen u enkele ogenblikken eerder gevraagd werd of uw vader de taliban ooit iets beloofd had over u (CGVS 1, p. 23). Het is weinig ernstig dat u zich niet herinnerd zou hebben dat uw vader u aan de taliban beloofd had indien hij niet kwam opdagen. Het feit dat u uw antwoorden aanpast aan de vraagstelling schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat een vader zijn nietsvermoedende zoon als bliksemafleider zou gebruiken voor de taliban net voor hij het hazenpad neemt.

Tot slot zijn uw verklaringen over de reactie van uw vader op de verschillende contacten met de taliban en op hun eisen en bedreigingen weinig aannemelijk. Zo verklaart u dat uw vader u zei de taliban te negeren en u er geen zorgen over te maken toen u hem contacteerde naar aanleiding van uw eerste gesprek met hen, ook al kreeg hij zelf telefoontjes van hen en was hij zelf reeds meerdere keren door hen tegengehouden geweest (CGVS 1, p. 20-21). Toen ze twee weken later opnieuw langskwamen en erbij zeiden dat dit hun laatste waarschuwing was en dat ze u zouden meenemen indien uw vader niet op hun eisen inging, zou uw vader u opnieuw gezegd hebben hen te negeren en verder te gaan met uw leven. Volgens uw vader zou de taliban niets doen en zou de taliban enkel waarschuwingen geven

(CGVS 1, p. 20). Het is allerm minst ernstig dat uw vader als officier in het Afghaans leger de aanhoudende persoonlijke bedreigingen van de taliban zomaar naast zich neer zou leggen.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor de taliban niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In haar arrest van 27 februari 2020 bevestigde de RvV bovenstaande motivering van het CGVS.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een

verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre uw advocaat aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar het feit dat u aanhaalt niet te weten wie wie is in Jalalabad en niet weet wie een risico vormt voor u (CGVS 2, p. 17, 21-22), dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals hierboven aangehaald is het geweld in Jalalabad voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, en neemt het meestal plaats in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Het is eigen aan deze aanslagen dat de doelwitten van deze aanslagen noch de gewone burgers die mogelijk collateral damage uitmaken bij deze aanslagen weten wie precies deze aanslagen aan het beramen is of op voorhand weten waar en wanneer deze gepleegd zullen worden. Dat u niet weet wie voor de taliban of IS werkt, maakt u niet verschillend van de andere inwoners van Jalalabad die geen banden hebben met de taliban of IS.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern

vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent een gezonde, alleenstaande man (CGVS 2, p. 4) die vertrouwd is met de stad Jalalabad. U heeft er immers een jaar gewerkt als lasser (CGVS 1, p. 8). U beheerst daarnaast beide landstalen, Dari en Pashtou (CGVS 1, p. 7; verklaring DVZ, p. 11). Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stamen/of clanleden in de regio.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd vastgesteld dat de financiële situatie van uw familie als goed beschouwd kon worden. Uw eigen familie stelde twee landbouwers tewerk op haar land (CGVS 1, p. 9). Zelf hoefde u niet mee te helpen op het land. Uw werk als lasser legde u na één jaar neer omdat het vermoeiend was voor u om u naar uw plek van tewerkstelling te begeven (CGVS 1, p. 8-9). Zulke verklaringen deden vermoeden dat uw familie financieel voldoende draagkrachtig is. U stelde daarnaast dat uw oom langs moederszijde K. (...) een goede financiële situatie en veel land had waarop hij landbouwers tewerkstelde terwijl hij zelf in Jalalabad werkte (CGVS 1, p. 13). Uit uw verklaringen bleek tevens dat uw oom langs moederszijde K. (...) u ter wille was. Hij hielp u aan uw job in Jalalabad (CGVS 1, p. 9), zond u de gevraagde documenten toe voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 1, p. 10) en financierde uw reis naar Europa ter waarde van 9.000 dollar (verklaring DVZ, vraag 30; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH, p. 3). U had regelmatig contact met uw oom K. (...) sinds u in België verbleef (CGVS 1, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw oom langs moederszijde K. (...), die u aan uw job als lasser in Jalalabad had geholpen (CGVS 1, p. 9), nog steeds in Jalalabad werkte voor een keukenoliebedrijf (CGVS 1, p. 6, 13-14; CGVS 2, p. 9). Uw moeder, broer en zus verblijven nog steeds bij uw oom K. (...) in Sheikh Mesri, Surkhrod en worden nog steeds door hem onderhouden (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 7-8). Gevraagd hoe zijn financiële situatie is, stelt u dat oom K. (...) hetgeen hij verdient, uitgeeft (CGVS 2, p. 9). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring dat hij uw reis ter waarde van 9.000 dollar bekostigde, oppert u dat hij dat geld misschien geleend heeft of misschien uw of zijn land verkocht heeft (CGVS 2, p. 10). U bent hiervan echter niet zeker en heeft hierover nooit vragen gesteld aan uw moeder noch aan uw oom K. (...). Uw moeder had enkele juwelen, maar u denkt niet dat deze 9.000 dollar waard zouden zijn (CGVS 2, p. 10). Later tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw oom K. (...) dat geld niet uit eigen zak betaald heeft en dat hij het geld met 100% zekerheid aan uw moeder, broer of zus zal terugvragen, ofschoon hij het geld tot nu toe niet heeft teruggevraagd. U bent er tevens van overtuigd dat uw oom K. (...) dit geld niet aan u maar aan uw moeder zou terugvragen gezien u minderjarig bent en uw moeder ouder is, en dat uw moeder dit niet met u zou bespreken (CGVS 2, p. 19-20). Uw verklaring minderjarig te zijn kan echter allerm minst weerhouden worden. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 23/12/2015 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op 7 december 2015 20,6 jaar oud was, met een standaarddeviatie van twee jaar. Daarom kon u zelfs bij uw vertrek uit Afghanistan, twee maanden en 15 dagen voor uw aankomst in België (verklaring DVZ, vraag 31; CGVS 2, p. 10), niet beschouwd worden als minderjarige. Voorts is uw verklaring dat uw oom het geld niet aan u zou terugvragen omdat u minderjarig bent inconsistent met uw verklaring van enkele ogenblikken eerder dat uw oom het geld aan uw jongere broer of zus zal terugvragen (CGVS 2, p. 19). Tot slot is het in de Afghaanse context hoogst onaannemelijk dat uw oom 9.000 dollar zou terugvragen aan uw moeder, een vrouw die bij hem inwoont en voor wie hij financieel instaat (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 7-8). Gevraagd hoe uw moeder 9.000 dollar zou kunnen terugbetalen, stelt u dat uw moeder zich dat misschien kan veroorloven en verwijst u naar haar juwelen en het land dat jullie hadden (CGVS 2, p. 19). Dat u, de volwassen oudste zoon van een gezin (CGVS 1, p. 5) waarvan de vader volgens uw verklaringen is overleden (CGVS 2, p. 7) geen enkele notie zou hebben van de financiële afspraken die al dan niet gemaakt zouden zijn met uw oom K. (...) betreffende de kostprijs van uw reis naar België ter waarde van 9.000 dollar is allerm minst geloofwaardig en bevestigt het vermoeden dat uw familie financieel voldoende draagkrachtig is. Andere illustraties van uw gebrek aan medewerking op dit punt zijn uw verklaringen dat u niet weet of er landbouwers het land van oom K. (...) bewerkten (CGVS 2, p. 11), hoewel u in uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat oom K. (...) veel land had dat bewerkt werd door landbouwers terwijl hijzelf in Jalalabad werkte (CGVS 1, p. 13), en uw verklaring niet te weten hoeveel land u heeft (CGVS 2, p. 10).

terwijl u in uw eerste persoonlijk onderhoud wist te vertellen dat u 6 of 7 jirib land had (CGVS 1, p. 6). Met betrekking tot uw verklaringen dat u niet weet of uw eigen land al dan niet verkocht is en of het nog steeds bewerkt wordt door landbouwers (CGVS 2, p. 10) – zoals u aangaf tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 9), dient vastgesteld te worden dat u geen concrete indicaties heeft van het tegendeel. Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat u nog steeds kunt rekenen op de opbrengst van uw land, met name 600 à 700 ser tarwe per oogst (CGVS 1, p. 9).

U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u twee ooms en één tante langs vaderszijde heeft die in de stad Jalalabad wonen (CGVS 1, p. 5). Volgens de laatste informatie waarover u beschikt wonen uw twee ooms langs vaderszijde nog steeds in de stad Jalalabad (CGVS 2, p. 12-13) en is uw tante langs vaderszijde twee à drie jaar geleden een natuurlijke dood gestorven (CGVS 2, p. 11). Voorts verklaart u geen goede relatie te hebben gehad met uw ooms en tantes langs vaderszijde omwille van het feit dat uw ouders u nooit toestonden contacten te onderhouden met familie en vrienden omdat men de mensen in Afghanistan niet kan vertrouwen en omwille van een grondconflict dat ontstond tussen uw vader en diens broers en zussen toen uw grootvader langs vaderszijde kwam te overlijden toen u een kind was (CGVS 2, p. 14). Dat uw ouders u uw hele leven in Afghanistan nooit zouden hebben toegestaan contacten te hebben met familie of vrienden uit angst dat u iets zou overkomen is uiterst ongeloofwaardig. Uw verklaring dat u hierdoor enkel buitenshuis ging om groenten te halen (CGVS 2, p. 14) strookt evenmin met uw eerdere verklaring een jaar als lasser in Jalalabad gewerkt te hebben (CGVS 1, p. 8). Dat u uw slechte relatie met uw ooms en tante langs vaderszijde in Jalalabad naar aanleiding van het landconflict niet aanhaalde tijdens uw beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS haalt het geloof in deze slechte aard van de relatie en in het bestaan van dit landconflict onderuit. Uw advocaat stelde in zijn verzoekschrift d.d. 27.09.2017 slechts in summiere en algemene bewoordingen dat u betwist te beschikken over een netwerk in de stad Jalalabad zonder in concreto te argumenteren waarom u niet zou kunnen steunen op het door het CGVS aangehaalde netwerk. Hetzelfde argument geldt voor de dood van uw tante langs vaderszijde zo'n twee à drie jaar geleden. Indien uw tante langs vaderszijde die in Jalalabad woont daadwerkelijk twee à drie jaar geleden gestorven zou zijn, kan ervan uitgegaan worden dat u dit concrete element in het kader van uw lopende beroepsprocedure zou aangebracht hebben. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt om haar overlijden te staven. Met betrekking tot het landconflict dat aan de basis zou liggen van de slechte relatie tussen uw vader en diens broers en zussen dient vastgesteld te worden dat u vage, oppervlakkige en ontwijkende verklaringen hierover aflegt waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan het bestaan van dit landconflict. Zo legt u de oorsprong van het landconflict aanvankelijk bij de verdeling van de erfenis van uw grootvader tussen uw vader en zijn zus en geeft u vervolgens algemene voorbeelden van meningsverschillen tussen broers bij erfenissen wanneer u gevraagd wordt te vertellen wat er precies gebeurd is tussen uw vader en zijn broers en zussen. Nogmaals gevraagd te vertellen wat er concreet gebeurd is tussen uw vader en zijn broers en zussen, verklaart u vervolgens dat het uw tantes waren die tegen de Afghaanse traditie in hun deel van de erfenis opeisten, waarna de relatie tussen uw vader en zijn broers ook verzuurde. U weet aanvankelijk niet wat het standpunt van uw vader was in deze discussie en verwijst hierbij naar het feit dat u als kind buiten deze discussie gehouden werd om enkele ogenblikken later te verklaren dat uw vader en zijn broers van mening waren dat hun zussen geen enkele aanspraak konden maken op het land van uw grootvader, waarna het land door een landmeter in drie stukken verdeeld werd en een neutrale persoon door middel van loting uw vader en zijn twee broers elk een stuk land toeweest. Op de vraag of uw vader en zijn twee broers vervolgens akkoord gingen met deze verdeling van het land antwoordt u vervolgens aanvankelijk dat u niet weet wat daar gebeurd is en enkele tellen later dan weer dat ze akkoord zijn gegaan met de verdeling. Gevraagd hoe het komt dat uw vader en zijn twee broers een slechte relatie hebben indien zij allen akkoord gingen met de verdeling van het land, verklaart u plots dat er voor hun akkoord twee à drie keer gevechten plaatsgevonden hadden tussen hen. Gezien u hierover bij de eerdere vragen over het landconflict met geen woord repte hoewel u op verschillende manieren aangespoord werd alles wat u wist over het landconflict te vertellen, kan hier geen geloof aan gehecht worden (CGVS 2, p. 14-15). U geeft met uw vage en wisselende antwoorden sterk de indruk uw antwoorden aan de vraagstelling aan te passen.

Aan bovenstaande vaststellingen dient toegevoegd te worden dat u het CGVS geen zicht biedt op het werkelijk profiel en verblijfplaats van uw vader, daar er zoals reeds aangehaald geen geloof gehecht kan worden aan het door u aangehaalde profiel van uw vader alsook aan zijn dood. Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS volhardt u in uw verklaringen dat uw vader gestorven is naar aanleiding van zijn problemen met de taliban (CGVS 2, p. 7). Evenmin is het geloofwaardig dat u niet langer met uw familie in contact bent. U zou sinds een jaar geen contact meer hebben omdat u hun telefoonnummer bent kwijtgeraakt en omdat uw SIMkaart sinds één à twee maanden voor de

coronacrisis gedeactiveerd is (CGVS 2, p. 6). Niet alleen is het weinig plausibel dat uw familie u niet zelf zou gebeld hebben uit eigen beweging indien ze maandenlang niets van u gehoord zouden hebben, u verklaart daarnaast dat er geen andere manier dan het reactiveren van uw SIM-kaart bestaat om het contact met uw familie in Afghanistan te herstellen wanneer u gevraagd wordt of u nog iets anders geprobeerd heeft (CGVS 2, p. 7). Dat iemand in uw situatie zich geen andere manieren voor de geest zou kunnen halen is allerm minst geloofwaardig. U bent immers actief op sociale media en heeft mensen uit Jalalabad onder uw Facebookvrienden (zie administratief dossier), zou uw familie per post kunnen contacteren, of zou het bedrijf waar uw oom in Jalalabad werkt of het districtscentrum van Surkhrod kunnen contacteren.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingssalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de mensen in Jalalabad niet zouden geloven dat u dezelfde persoon bent als voorheen omwille van uw verblijf in België en dat de mensen slechte dingen over u zouden denken. De mensen, waaronder uw ooms en tantes, zouden denken dat u niet langer moslim bent en dat u de Afghaanse regels vergeten bent (CGVS 2, p. 16-17). U brengt echter geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Zo bevestigt u nog steeds moslim te zijn (CGVS 2, p. 16) en vindt u het ondanks het feit dat u al vijf jaar lang geen contacten meer gehad zou hebben met uw ooms en tantes 'overduidelijk' dat zij niet van u houden omdat u in een land van ongelovigen woont (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat het precies uw oom K. (...) was die uw reis naar het buitenland geregeld en betaald zou hebben (verklaring DVZ, vraag 30), stelt u uw verklaringen bij door te zeggen dat u niet specifiek naar hem verwezen heeft (CGVS 2, p.17). Deze verklaringen volstaan geenszins om aan te tonen dat u in Jalalabad werkelijk zult worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uw vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. U zou zich verder niet in Jalalabad kunnen vestigen omdat u er beperkt zou zijn in uw vrijheid, bijvoorbeeld met betrekking tot uw partnerkeuze of met betrekking tot het uur dat u naar huis zou gaan (CGVS 2, p. 16-18). U toont echter op geen enkele manier aan dat uw verblijf in Europa sinds eind 2015 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het loutere gegeven dat u zich in Afghanistan dient te conformeren aan de dominante cultuur en er beperkt zou zijn in uw partnerkeuze of het uur dat u naar huis gaat, maakt geen 'vervolging' in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, of 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet uit. U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u een dermate grote aanpassing zou moeten doen die redelijkerwijze niet van u kan worden verwacht. Tekenend is bijvoorbeeld dat u stelt dat u in België met een Afghaanse zou kunnen trouwen (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat u er ook in geslaagd bent u aan te passen aan het leven in België waardoor aangenomen kan worden dat u zich tevens opnieuw kunt aanpassen aan het leven in Afghanistan, uw land van herkomst, waar u veel langer gewoond heeft dan in België, stelt u louter dan mensen in België vriendelijk zijn en niemand in Afghanistan u goed behandeld heeft (CGVS 2, p. 18), hetgeen weinig verhelderend is en bovendien strijdig met de vaststelling dat uw oom K. (...) u aan een job heeft geholpen in Jalalabad en 9.000 dollar betaald heeft voor uw reis naar het buitenland (CGVS 1, p. 9; verklaring DVZ, vraag 30). M.b.t. uw verklaring dat het leven in Jalalabad duur is (CGVS 2, p. 18), kan nogmaals gewezen worden op de gunstige financiële situatie van uw familie in Afghanistan. M.b.t. uw verklaring dat uw leven in gevaar is in Afghanistan (CGVS 2, p. 20), kan er zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en zegt niets over uw asielmotieven. De briefomslog toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan maar zegt evenmin iets over uw asielmotieven. Betreffende de foto van uw vader en de documenten gerelateerd aan zijn tewerkstelling bij het Afghaans leger, de brief van de taliban en de verklaring van de dorpsoudsten over uw asielrelaas moet worden opgemerkt dat

dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De verklaring van de dorpsoudsten werd op uw vraag opgesteld na uw aankomst in België (CGVS 1, p. 12). Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan. De verzoekende partij meent dat haar rechten van de verdediging geschonden zijn.

2.2. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling stelt de verzoekende partij dat: “De Raad heeft reeds geoordeeld over het luik Asiel.”

In het volgende onderdeel van haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de motieven die betrekking hebben op de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij betoogt dat: “De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij geen enkele recente analyse van

de veiligheidssituatie uitvoert ten aanzien van de specifieke doelgroep van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers.

Uw Raad mocht reeds oordelen dat:

[...]

Het CGVS heeft aldus een verplichting opgelegd gekregen om zeer specifiek te kijken naar de situatie van verzoeker, hoe hij nog contact zou hebben met zijn familie, wat zijn situatie zou zijn in geval van terugkeer rekening houdende met het feit dat verzoeker reeds 5 jaar buiten Afghanistan is. Het CGVS geeft in de bestreden beslissing aan dat er tijdens het tweede interview vragen gesteld werden over de familie, over het contact ermee. Verzoeker heeft duidelijke antwoorden gegeven, deze antwoorden zijn in de lijn van hetgeen tijdens de zitting van de RVV werd aangegeven. Het CGVS geeft louter aan dat zij geen zicht heeft op de werkelijke situatie van de vader of van de familie. Het CGVS gaat echter uit van een zeer westerse visie op communicatie en familiebanden. Verzoeker is reeds 5 jaar weg uit zijn land, heeft geen mogelijkheden om via google of andere middelen contacten te leggen. Verzoeker is de nummers verloren, heeft nieuw nummer en dus is communicatie in 2 richtingen sinds anderhalf jaar niet meer mogelijk. Zoals uw Raad duidelijk aangaf, diende er nagegaan te worden wat de situatie van verzoeker zou zijn mocht hij terugkeren, na een verblijf van 5 jaar in Europa. Het betrof hier geen verzoek naar hoe verzoeker zou worden gezien door de modale Afghaan, maar in hoeverre verzoeker

als Afghaan door zijn verblijf in Europa aangepast is en terug kan keren. De persoonlijke situatie van verzoeker, zijnde een jonge man, met een professioneel en maatschappelijk leven in België sinds 2015 werd niet door het CGVS betrokken in zijn analyse naar mogelijke intern alternatief. Het CGVS beperkt zich tot het persoonlijk verhaal van verzoeker, element welke bij het intern alternatief niet of minder naar voor moet komen. Verzoeker is een jonge Afghaan, heeft meer dan 5 jaar in België verbleven, gewerkt én een leven opgebouwd. De lengte van de procedure is op geen enkele wijze aan verzoeker toe te schrijven.... Toch wenst het CGVS op geen enkel ogenblik rekening te houden met deze elementen om na te gaan of er een reëel intern alternatief is. Verzoeker heeft geen contacten meer met zijn familie. Voor zover hem gekend is zijn vader overleden, werden de gronden en eigendommen verkocht om zijn reis naar Europa te kunnen bekostigen. Als verwesterde jonge man, heeft verzoeker geen alternatieve mogelijkheden én geen netwerk om op terug te vallen. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 6 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek op de provincie Baghlan. Aan deze aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation –September 2020, p. 1-54 en 78-79
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij terecht dat in het arrest van 21 februari 2020 met nummer 232 975 de Raad inderdaad de motieven in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beoordeeld heeft. In voormeld arrest oordeelt de Raad dat: *“2.4.1. De kern van verzoekers verklaringen en vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een Tadzjiek, afkomstig van het dorp Sultanpoor Ulya in het district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. Verzoeker verklaart nooit naar school te zijn geweest. Zijn vader was kapitein in het Afghaans leger en gaf religieuze en sportopleidingen in Ghazni. De taliban wilden dat zijn vader stopte met zijn werk bij het leger en zich bij hen aansloot. Verzoekers vader kreeg telefoontjes en werd persoonlijk aangesproken. De taliban kwamen ook twee keer bij hen thuis en dreigden ermee verzoeker mee te nemen indien zijn vader geen gehoor gaf aan hun oproep. Bij het volgende bezoek, vluchtte verzoeker het huis uit en vertrok daarna uit Afghanistan. Zijn vader werd daarna vermoord. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden meegenomen door de taliban.*

2.4.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 16, map met ‘documenten’).

De voorgelegde taskara bevestigt enkel verzoekers identiteit die niet wordt betwist. De briefomslag toont enkel aan dat verzoeker post ontving uit Afghanistan.

Waar een militaire identiteitskaart, een militaire kaart (geldig van 22/09/2010 tot 22/09/2013) en een foto van verzoekers vader worden neergelegd om diens tewerkstelling te staven, merkt de Raad vooreerst op dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad. Het is niet de taak van de commissaris-generaal noch de Raad om lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker om

internationale bescherming op te vullen. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad mogen de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De bestreden beslissing verwijst terecht naar de objectieve landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (kunnen) worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, stuk 17, map met 'landeninformatie'). Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt voor de dreigbrief van de taliban en de verklaring van de dorpsoudsten.

Deze laatste verklaring werd overigens op verzoekers vraag opgesteld na zijn aankomst in België (AD CGVS, stuk p. 12). Dit stuk heeft dan ook een gesolliciteerd karakter en bijgevolg weinig objectieve bewijswaarde. In zover enkel kopieën van documenten worden voorgelegd, bemerkt de Raad dat de authenticiteit en de herkomst van deze documenten dan ook niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift opnieuw een kopie van de militaire kaart van zijn vader voegt, stelt de Raad vast dat deze militaire kaart dezelfde geldigheidsduur (22/09/2010 tot 22/09/2013) vermeldt als de originele militaire kaart die hij eerder op het CGVS voorlegde. Beide militaire kaarten zien er geheel hetzelfde uit, met dit verschil dat de kopie van de militaire kaart die hij bij het verzoekschrift voegt, voorzien is van een kaartnummer "61C037", terwijl de originele militaire kaart die aan het CGVS werd overhandigd geen kaartnummer heeft. Deze incoherentie doet de bewijswaarde van de militaire kaarten verder in twijfel trekken.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud en hun relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.4. De tewerkstelling van verzoekers vader bij het Afgaanse leger ligt aan de basis van verzoekers vluchtrelaas.

De UNHCR Guidelines van 2018 (p. 37 en 48-49) en de EASO Guidance nota van 2019 (p. 49) stellen dat familieleden van personen die werkzaam zijn bij de Afgaanse veiligheidsdiensten een zeker profiel hebben. Objectieve landeninformatie geeft aan dat zij omwille van hun familieband met leden van de Afgaanse veiligheidsdiensten kunnen worden gevisieerd door de taliban. Tevens kunnen zij door de taliban onder druk worden gezet om hun familieleden te overtuigen hun tewerkstelling bij de Afgaanse veiligheidsdiensten te beëindigen. Het loutere gegeven dat er een familieband is met een lid van de Afgaanse veiligheidsdiensten, volstaat echter niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde profielen. Het is aan de verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

In casu wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt. Na lezing van het administratief dossier is de Raad immers, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

2.4.5. Vooreerst slaagt verzoeker er niet in het profiel van zijn vader als lid van het Afghaanse leger aannemelijk te maken. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker uitgebreid werd gehoord over zijn vader (AD CGVS, stuk 6, p. 17-20). Het gegeven dat verzoeker een aantal zaken kan vertellen over de werkzaamheden van zijn vader, neemt niet weg dat hij in wezen zeer weinig afweet over diens activiteiten bij het Afghaanse leger en slechts algemene, vage en oppervlakkige verklaringen hierover aflegt. In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gesteld: "Zo vertelt u aanvankelijk dat uw vader religieuze lessen gaf in het leger en antwoordt u dat u niet weet of hij nog over andere onderwerpen les gaf (CGVS, p. 18-19). Enkele ogenblikken later verklaart u dan opeens dat uw vader ook lessen sport gaf (CGVS, p. 19). Gevraagd alles te vertellen dat u zich maar kunt herinneren over zijn job zegt u dat hij tewerkgesteld was als lesgever 'religie' in het Afghaans leger en dat hij gestationeerd was in Ghazni. Aangespoord om verder te vertellen, stelt u dat u verder niets weet over de job de van uw vader. U weet zelfs niet of hij naast zijn taken als lesgever ook aan gevechten deelnam (CGVS, p. 17-18). Wanneer u wordt uitgenodigd meer te vertellen over de religieuze lessen die hij gaf, vraagt u zich af wat u daar nog meer over zou kunnen vertellen en stelt u dat u niets meer weet over de lessen die hij gaf omdat u niet toekeek hoe hij zijn werk deed (CGVS, p. 18). U weet niet waarover zijn lessen gingen. U zegt heel algemeen dat religieuze lessen betekent dat hij zijn studenten leerde over de koran maar kunt evenmin uitweiden wat uw vader zijn studenten precies aanleerde (CGVS, p. 19). Gevraagd waar in Ghazni uw vader tewerkgesteld was, verklaart u dat u dat niet weet omdat u nog nooit in Ghazni geweest bent. U weet niet in welke stad of dorp zijn basis in Ghazni gesitueerd is (CGVS, p. 18). Gevraagd in welk district in Ghazni deze basis gesitueerd is, antwoordt u eerst dat u dat niet weet en voegt u onmiddellijk daarna toe dat deze in het district Ghazni gesitueerd is. Het is daarnaast opvallend dat u vermeldt dat uw vader de rang van kapitein had, maar dat u daar onmiddellijk aan toevoegt dat u niet weet wat dat wil zeggen (CGVS, p. 17-18). Gevraagd of uw vader altijd kapitein geweest is, moet u het antwoord schuldig blijven omdat men naar Afghaanse traditie oudere mensen geen vragen mag stellen over hun werk (CGVS, p. 18). Op de vraag of uw vader ooit aan examens heeft moeten meedoen, antwoordt u dan weer weinigzeggend 'misschien' (CGVS, p. 19). Uw vader zou u evenmin ooit verteld hebben over zijn studenten (CGVS, p. 18) of over zijn collega's (CGVS, p. 20), noch zou uw vader ooit een anekdote of verhaal over zijn werk verteld hebben. U zou zelf nooit een vraag gesteld hebben over zijn werk uit angst om hem per ongeluk kwaad te maken (CGVS, p. 20)."

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker zijn gebrek aan kennis niet, maar tracht hij dit gebrek te verschonen. Dit betoog kan echter niet overtuigen. Gelet op het feit dat de tewerkstelling van zijn vader bij het Afghaanse leger aan de grondslag ligt van verzoekers vrees voor vervolging en dus behoort tot de kern van zijn vluchtrelaas, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij een betere kennis zou hebben over een aantal basiszaken die betrekking hebben op de tewerkstelling van zijn vader, dan enkel diens rang en plaats van tewerkstelling of zich hierover, minstens na zijn vlucht, zou hebben geïnformeerd. Verzoeker tracht zijn onwetendheid hierover te verklaren door te wijzen op de Afghaanse cultuur en de geopolitieke situatie in de regio waardoor niet naar dergelijke zaken wordt gevraagd. Dit is evenwel enkel een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij als oudste zoon de gasten ontving (ibid., p. 9). Het is dan ook niet overtuigend dat verzoeker geen oprechte interesse zou durven tonen in het werk van zijn vader. Verzoeker biedt met zijn betoog geen enkel ernstig element aan dat zijn gebrek aan kennis hierover kan verschonen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in het besluit: "Hoe dan ook, het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, vage en algemene antwoorden weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen over het profiel van uw vader dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor weinig geloof gehecht kan worden aan het profiel van uw vader."

Vervolgens stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas verder fundamenteel wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen.

Zo legde verzoeker tot drie verschillende en tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop zijn vader werd vermoord door de taliban. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat er onduidelijkheden kunnen zijn voorgevallen door de slechte kwaliteit van de vertaling die werd gemeld, door de vraagstelling zelf en dit ten aanzien van het referentiepunt van de vraag. Er is volgens verzoeker geen tegenstrijdigheid in het tijdstip van het overlijden zelf, wel in de interpretatie van de vraagstelling.

Verzoekers betoog kan niet worden gevolgd. Hij werd tijdens zijn gehoor geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen die hij ook toen trachtte te wijten aan een probleem met de vertaling door de tolk. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat deze verklaring geen verschoning vormde voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. In het administratief dossier kan immers worden gelezen dat verzoeker op 27 november 2015 het overlijden van zijn vader op "acht à negen maanden" geleden situeerde, dit is rond februari-maart 2015 (AD CGVS, stuk 19, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH,

dd. 27/11/2015, p. 2). Bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker op 7 maart 2016 dan weer dat zijn vader sinds “+/- 7 maanden” was overleden, dit is rond augustus 2015 (AD CGVS, stuk 18, vragenlijst CGVS, p. 5). Tijdens zijn gehoor op het CGVS op 1 februari 2017 verklaarde verzoeker ten slotte dat zijn vader tien à twintig dagen na zijn vlucht uit Afghanistan vermoord is en dat hij reeds in België was toen hij dat te weten kwam (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 4-5). Verzoeker verklaarde dat hij de 7de maand van 1394 volgens de Afghaanse kalender is vertrokken, hetgeen volgens de commissaris-generaal overeenkomt met oktober 2015 volgens de Gregoriaanse kalender.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op eenduidige wijze werd gevraagd wanneer zijn vader is overleden. Verzoeker situeerde het overlijden twee keer ten opzichte van de datum van de vraagstelling en één keer ten opzichte van de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Met deze referentiepunten rekening houdend, situeert verzoeker de dood van zijn vader dus achtereenvolgens rond februari-maart 2015, augustus 2015 en oktober/november 2015.

Het is weinig waarschijnlijk dat de drie verschillende tolken op drie verschillende momenten een fout maken over het tijdstip waarop verzoekers vader is gedood. Tijdens het gehoor bij het CGVS is aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hoe zijn eerdere interviews waren gegaan of hij iets wilde veranderen of toevoegen. Verzoeker antwoordde dat alles goed was verlopen en dat hij niets wilde veranderen. Vervolgens werd gevraagd of hij de tolk goed begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen moeten worden gemeld (AD CGVS stuk 6, gehoorverslag, p. 2-3). Op het einde van het gehoor werd nogmaals gevraagd of verzoeker alles goed begrepen heeft, wat hij bevestigend beantwoordde (ibid., p. 24). Verzoeker kreeg aldus de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van de verschillende gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van de verschillende interviews en de uitwisseling tussen de tolken en hemzelf. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen noemenswaardig tolkproblemen naar voren te komen. Verzoekers raadsman verklaarde op het einde van het gehoor bij het CGVS enkel dat het mogelijk was dat verzoeker zich vergist heeft of dat er iets misgelopen is in de vertaling, maar hij toonde niet concreet aan welke verklaringen van verzoeker niet of foutief werden geregistreerd. Ook nu doet verzoeker geen enkele poging om in dit verband een concrete uitleg te geven. Hij beperkt zich tot het algemene en loutere betoog dat tijdens het verhoor duidelijk is komen vast te staan dat er problemen waren met de kwaliteit van de tolk en diens tussenkomst, dat bepaalde elementen niet of niet correct werden vertaald en dat dit werd geacteerd. Gelet op wat voorafgaat, vindt dit betoog als zodanig geen feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier en betreft het niet meer dan een loutere bewering en een post factum verklaring die aan de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afbreuk doet.

De Raad schaaft zich dan ook achter volgend standpunt van de commissaris-generaal: “De vaststelling dat u maar liefst drie verschillende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop uw vader gedood zou zijn door de taliban haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze onderuit. U koppelt immers de dreiging van de taliban ten opzichte van uw persoon aan het profiel van uw vader.”

Tevens legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de ontmoetingen die zijn vader met de taliban zou hebben gehad en de beloftes die zijn vader ten aanzien van hen zou hebben gemaakt.

Verzoekers betoog dat hij op de DVZ kort diende te zijn, dat hij gestresseerd was tijdens het gehoor en dat hij jong is, kan deze tegenstrijdigheid niet in een ander daglicht stellen.

De Raad merkt op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt en de protection officer hiermee rekening houdt, maar een zekere mate van stress verhindert op zich niet dat een verzoeker duidelijke, correcte en consistente verklaringen kan afleggen noch doet dit afbreuk aan de plicht om het vluchtrelaas zo volledig mogelijk uiteen te zetten. Er zijn in casu, buiten verzoekers blote beweringen, geen gegevens voorhanden die erop duiden dat stress of emoties verzoeker zouden hebben verhindert concrete en consistente verklaringen af te leggen. Ook verzoekers jonge leeftijd vormt geen afdoende verklaring die deze tegenstrijdigheden kan rechtvaardigen.

Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op substantiële elementen van verzoekers vluchtrelaas en behoren tot de kern ervan. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn vader aan de taliban beloofd zou hebben hem aan hen over te dragen maar dat hij zijn belofte niet nakwam en hij er verder geen aandacht aan besteedde (AD CGVS, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat zijn vader de taliban beloofd zou hebben zijn werk neer te leggen en zich bij hen te zullen aansluiten. Verzoeker verklaarde dat zijn vader de taliban niets anders beloofd zou hebben en niets over hem beloofd zou hebben (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag, p. 22).

De stelling dat hij op de DVZ kort moest zijn, verklaart geheel niet waarom verzoekers verklaringen op het CGVS op een essentieel punt afwijken van wat hij verklaarde op de DVZ, met name dat zijn vader aan de taliban had beloofd om hem aan hen over te dragen. Dit betreft immers een kernelement van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker werd op het CGVS geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen over de beloftes die zijn vader al dan niet aan de taliban gemaakt zou hebben, waarna hij plots verklaarde dat zijn vader wel aan de taliban beloofd zou hebben dat indien hij niet kwam opdagen zijn zoon dat wel in zijn plaats zou doen en dat hij dit vergeten te zeggen was (ibid., p. 23). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt: "Het is weinig ernstig dat u zich niet herinnerd zou hebben dat uw vader u aan de taliban beloofd had indien hij niet kwam opdagen. Het feit dat u uw antwoorden aanpast aan de vraagstelling schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat een vader zijn nietsvermoedende zoon als bliksemaflaider zou gebruiken voor de taliban net voor hij het hazenpad neemt."

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de reactie van zijn vader op de verschillende contacten met de taliban en op hun eisen en bedreigingen weinig aannemelijk zijn (ibid., p. 20-21), zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld.

Waar verzoeker verklaart dat zijn vader een officier is in het Afghaanse leger, is het allerm minst geloofwaardig dat zijn vader de aanhoudende persoonlijke bedreigingen van de taliban zomaar naast zich zou neerleggen, noch is het geloofwaardig dat zijn vader ervan uit zou gaan dat de taliban niets zouden doen en enkel waarschuwingen zouden geven. Uit de hierboven aangehaalde landeninformatie blijkt immers dat familieleden van personen die werkzaam zijn bij de Afghaanse veiligheidsdiensten omwille van hun familieband kunnen worden gevisieerd door de taliban. Deze informatie moet de vader van verzoeker bekend zijn geweest. Verzoeker overtuigt dan ook niet in zijn betoog dat het 'perfect mogelijk' is dat zijn vader ervan overtuigd was dat de taliban zijn familie met rust zouden laten en de situatie naar zijn familie zou minimaliseren.

2.4.5. De Raad acht hetgeen voorafgaat voldoende om, in navolging van de verwerende partij, te besluiten dat verzoekers verklaringen niet overtuigen, gelet op de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog ingaat op de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dreiging van de taliban ten opzichte van zijn persoon en de bedenkingen van de commissaris-generaal bij zijn beweerde leeftijd, merkt de Raad op dat deze motieven overtollige motieven betreffen die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

De voormelde bevindingen zijn voldoende determinerend om de vaststelling dat verzoekers verklaringen niet overtuigen te schragen. Deze bevindingen blijven onverminderd overeind daar verzoeker er niet slaagt deze te ontkrachten of te weerleggen middels zijn verzoekschrift.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen."

Na vernietiging van de hogervermelde beslissing van 25 augustus 2017 van de commissaris-generaal heeft verzoeker geen nieuwe vluchtmotieven of elementen aangereikt.

Gelet op hetgeen voorafgaat oordeelt de Raad dat het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging bijgevolg niet geloofwaardig zijn.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Hij kan zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

8.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en de aanvullende nota blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. In de aanvullende nota stelt de verwerende partij dat: *“Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.”

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Sultanpoor Ulya gelegen in het district Surkhrod van de Afghaanse provincie Nangarhar, waaruit verzoeker voorhoudt afkomstig te zijn. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 28 september 20120 gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat verzoeker om deze redenen in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit volgt dat hij een reëel risico loopt op de

doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Omtrent de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad stelt de aanvullende nota van verwerende partij dat: *“Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.*

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de agglomeratie Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

8.3. Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is gewijzigd sinds 2017. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de ‘conflict severity map’ van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Ten slotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen.

8.4. Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van “*bepaalde omstandigheden*”, niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

8.5. *In casu* wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

8.6. De bestreden beslissing spreekt zich niet uit over de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Vooreerst blijkt uit de COI Focus van 12 maart 2020 dat een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders. De combinatie van een snelle bevolkingsgroei, migratie van het platteland naar de steden en ontheemding zorgt ervoor dat de druk op stedelijke centra verder toeneemt en leiden tot een steeds grotere vraag naar lokale voorzieningen en basisdiensten. In 2019 behoren Behsud, Jalalabad, Surkhrod en Chaparhar tot de 25 districten in Afghanistan die de meeste IDP's en terugkeerders (returnees) opvangen. De instroom van kwetsbare bevolkingsgroepen als IDP's en terugkeerders in de steden Kabul en Jalalabad maakt dat de humanitaire noden in de provincies Kabul en Nangarhar hoog zijn. In voormelde COI wordt omtrent de toegang tot de basisvoorzieningen gesteld dat:

- een onderzoek uit 2014 plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten

(in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid.

- de tarweprijzen liggen in Jalalabad in 2019 boven het vijfjaarsgemiddelde.
- de 141 gezondheidsfaciliteiten in Nangarhar moeten dienst doen voor meer dan 3,9 miljoen personen, 57 % ervan zijn overbelast. De stad Jalalabad herbergt 18 gezondheidsfaciliteiten. Het provinciale ziekenhuis in de stad is vaak overbelast.
- vergeleken met de bewoners van andere grote Afghaanse steden toont een studie van Samuel Hall aan dat de inwoners van Jalalabad een lager opleidingsniveau hebben. Hoewel het een algemeen probleem is in Afghanistan, hebben vooral regio's die veel IDP's en terugkeerders opvangen, zoals Kunar en Nangarhar in het oosten, te kampen met een slechte kwaliteit van onderwijs door onveilige en ongeschikte infrastructuur, onvoldoende lesmateriaal en overbevolking.
- de stad Jalalabad ondervindt regelmatig stroompannes. De beperkte elektriciteitstoevoer zorgt ervoor dat veel inwoners van de stad beroep moeten doen op generatoren om voldoende stroom te voorzien. In juni 2017 wordt een derde elektriciteitstransformator geïnstalleerd in de stad. Deze ingreep zorgt ervoor dat de stroomonderbrekingen verminderen. Volgens een analyse van AAN zijn Jalalabad, Behsud en Surkhrod de enige districten in Nangarhar waar er op permanente basis elektriciteit geleverd wordt aan de inwoners.
- net zoals andere steden in Afghanistan, heeft Jalalabad geen bijgewerkt stadsplan en tot de stad een nieuw plan heeft goedgekeurd, blijft het bestaande 50-jaar oude plan de officiële blauwdruk van de stad. Zowel voor de stad als voor de inwoners betekent dit dat gemeenschapsbehoeften en gemeentelijke doelen niet kunnen worden bereikt, dat diensten niet adequaat worden verstrekt en dat het grondgebruik ongecontroleerd blijft. Eind april 2014 werden plannen voor een stedelijk masterplan voor de stad gelanceerd. Grote constructieprojecten in Jalalabad en in het district Behsud (nieuwe wegen, investeringen in ziekenhuizen en creatie van markten) creëren sindsdien werkgelegenheid en geven de handel een boost.

8.7. De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van verzoeker toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich hervestigt in de stad Jalalabad.

8.8. Voor wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“U bent een gezonde, alleenstaande man (CGVS 2, p. 4) die vertrouwd is met de stad Jalalabad. U heeft er immers een jaar gewerkt als lasser (CGVS 1, p. 8). U beheerst daarnaast beide landstalen, Dari en Pashtou (CGVS 1, p. 7; verklaring DVZ, p. 11). Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio.*

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd vastgesteld dat de financiële situatie van uw familie als goed beschouwd kon worden. Uw eigen familie stelde twee landbouwers tewerk op haar land (CGVS 1, p. 9). Zelf hoefde u niet mee te helpen op het land. Uw werk als lasser legde u na één jaar neer omdat het vermoeiend was voor u om u naar uw plek van tewerkstelling te begeven (CGVS 1, p. 8-9). Zulke verklaringen deden vermoeden dat uw familie financieel voldoende draagkrachtig is. U stelde daarnaast dat uw oom langs moederszijde K. (...) een goede financiële situatie en veel land had waarop hij landbouwers tewerkstelde terwijl hij zelf in Jalalabad werkte (CGVS 1, p. 13). Uit uw verklaringen bleek tevens dat uw oom langs moederszijde K. (...) u ter wille was. Hij hielp u aan uw job in Jalalabad (CGVS 1, p. 9), zond u de gevraagde documenten toe voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 1, p. 10) en financierde uw reis naar Europa ter waarde van 9.000 dollar (verklaring DVZ, vraag 30; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH, p. 3). U had regelmatig contact met uw oom K. (...) sinds u in België verbleef (CGVS 1, p. 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw oom langs moederszijde K. (...), die u aan uw job als lasser in Jalalabad had geholpen (CGVS 1, p. 9), nog steeds in Jalalabad werkte voor een keukenoliebedrijf (CGVS 1, p. 6, 13-14; CGVS 2, p. 9). Uw moeder, broer en zus verblijven nog steeds bij uw oom K. (...) in Sheikh Mesri, Surkhrod en worden nog steeds door hem onderhouden (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 7-8). Gevraagd hoe zijn financiële situatie is, stelt u dat oom K. (...) hetgeen hij verdient, uitgeeft (CGVS 2, p. 9). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring dat hij uw reis ter waarde van 9.000 dollar bekostigde, oppert u dat hij dat geld misschien geleend heeft of misschien uw of zijn land verkocht heeft (CGVS 2, p. 10). U bent hiervan echter niet zeker en heeft hierover nooit vragen gesteld aan uw moeder noch aan uw oom K. (...). Uw moeder had enkele juwelen, maar u denkt niet dat deze 9.000 dollar waard zouden zijn (CGVS 2, p. 10). Later tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw oom K. (...) dat geld niet uit

eigen zak betaald heeft en dat hij het geld met 100% zekerheid aan uw moeder, broer of zus zal terugvragen, ofschoon hij het geld tot nu toe niet heeft teruggevraagd. U bent er tevens van overtuigd dat uw oom K. (...) dit geld niet aan u maar aan uw moeder zou terugvragen gezien u minderjarig bent en uw moeder ouder is, en dat uw moeder dit niet met u zou bespreken (CGVS 2, p. 19-20). Uw verklaring minderjarig te zijn kan echter allerm minst weerhouden worden. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 23/12/2015 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op 7 december 2015 20,6 jaar oud was, met een standaarddeviatie van twee jaar. Daarom kon u zelfs bij uw vertrek uit Afghanistan, twee maanden en 15 dagen voor uw aankomst in België (verklaring DVZ, vraag 31; CGVS 2, p. 10), niet beschouwd worden als minderjarige. Voorts is uw verklaring dat uw oom het geld niet aan u zou terugvragen omdat u minderjarig bent inconsistent met uw verklaring van enkele ogenblikken eerder dat uw oom het geld aan uw jongere broer of zus zal terugvragen (CGVS 2, p. 19). Tot slot is het in de Afghaanse context hoogst onaannemelijk dat uw oom 9.000 dollar zou terugvragen aan uw moeder, een vrouw die bij hem inwoont en voor wie hij financieel instaat (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 7-8). Gevraagd hoe uw moeder 9.000 dollar zou kunnen terugbetalen, stelt u dat uw moeder zich dat misschien kan veroorloven en verwijst u naar haar juwelen en het land dat jullie hadden (CGVS 2, p. 19). Dat u, de volwassen oudste zoon van een gezin (CGVS 1, p. 5) waarvan de vader volgens uw verklaringen is overleden (CGVS 2, p. 7) geen enkele notie zou hebben van de financiële afspraken die al dan niet gemaakt zouden zijn met uw oom K. (...) betreffende de kostprijs van uw reis naar België ter waarde van 9.000 dollar is allerm minst geloofwaardig en bevestigt het vermoeden dat uw familie financieel voldoende draagkrachtig is. Andere illustraties van uw gebrek aan medewerking op dit punt zijn uw verklaringen dat u niet weet of er landbouwers het land van oom K. (...) bewerkten (CGVS 2, p. 11), hoewel u in uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat oom K. (...) veel land had dat bewerkt werd door landbouwers terwijl hijzelf in Jalalabad werkte (CGVS 1, p. 13), en uw verklaring niet te weten hoeveel land u heeft (CGVS 2, p. 10) terwijl u in uw eerste persoonlijk onderhoud wist te vertellen dat u 6 of 7 jirib land had (CGVS 1, p. 6). Met betrekking tot uw verklaringen dat u niet weet of uw eigen land al dan niet verkocht is en of het nog steeds bewerkt wordt door landbouwers (CGVS 2, p. 10) – zoals u aangaf tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 9), dient vastgesteld te worden dat u geen concrete indicaties heeft van het tegendeel. Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat u nog steeds kunt rekenen op de opbrengst van uw land, met name 600 à 700 ser tarwe per oogst (CGVS 1, p. 9).

U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u twee ooms en één tante langs vaderszijde heeft die in de stad Jalalabad wonen (CGVS 1, p. 5). Volgens de laatste informatie waarover u beschikt wonen uw twee ooms langs vaderszijde nog steeds in de stad Jalalabad (CGVS 2, p. 12-13) en is uw tante langs vaderszijde twee à drie jaar geleden een natuurlijke dood gestorven (CGVS 2, p. 11). Voorts verklaart u geen goede relatie te hebben gehad met uw ooms en tantes langs vaderszijde omwille van het feit dat uw ouders u nooit toestonden contacten te onderhouden met familie en vrienden omdat men de mensen in Afghanistan niet kan vertrouwen en omwille van een grondconflict dat ontstond tussen uw vader en diens broers en zussen toen uw grootvader langs vaderszijde kwam te overlijden toen u een kind was (CGVS 2, p. 14). Dat uw ouders u uw hele leven in Afghanistan nooit zouden hebben toegestaan contacten te hebben met familie of vrienden uit angst dat u iets zou overkomen is uiterst ongeloofwaardig. Uw verklaring dat u hierdoor enkel buitenshuis ging om groenten te halen (CGVS 2, p. 14) strookt evenmin met uw eerdere verklaring een jaar als lasser in Jalalabad gewerkt te hebben (CGVS 1, p. 8). Dat u uw slechte relatie met uw ooms en tante langs vaderszijde in Jalalabad naar aanleiding van het landconflict niet aanhaalde tijdens uw beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS haalt het geloof in deze slechte aard van de relatie en in het bestaan van dit landconflict onderuit. Uw advocaat stelde in zijn verzoekschrift d.d. 27.09.2017 slechts in summiere en algemene bewoordingen dat u betwist te beschikken over een netwerk in de stad Jalalabad zonder in concreto te argumenteren waarom u niet zou kunnen steunen op het door het CGVS aangehaalde netwerk. Hetzelfde argument geldt voor de dood van uw tante langs vaderszijde zo'n twee à drie jaar geleden. Indien uw tante langs vaderszijde die in Jalalabad woont daadwerkelijk twee à drie jaar geleden gestorven zou zijn, kan ervan uitgegaan worden dat u dit concrete element in het kader van uw lopende beroepsprocedure zou aangebracht hebben. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt om haar overlijden te staven. Met betrekking tot het landconflict dat aan de basis zou liggen van de slechte relatie tussen uw vader en diens broers en zussen dient vastgesteld te worden dat u vage, oppervlakkige en ontwijkende verklaringen hierover aflegt waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan het bestaan van dit landconflict. Zo legt u de oorsprong van het landconflict aanvankelijk bij de verdeling van de erfenis van uw grootvader tussen uw

vader en zijn zus en geeft u vervolgens algemene voorbeelden van meningsverschillen tussen broers bij erfenissen wanneer u gevraagd wordt te vertellen wat er precies gebeurd is tussen uw vader en zijn broers en zussen. Nogmaals gevraagd te vertellen wat er concreet gebeurd is tussen uw vader en zijn broers en zussen, verklaart u vervolgens dat het uw tantes waren die tegen de Afghaanse traditie in hun deel van de erfenis opeisten, waarna de relatie tussen uw vader en zijn broers ook verzuurde. U weet aanvankelijk niet wat het standpunt van uw vader was in deze discussie en verwijst hierbij naar het feit dat u als kind buiten deze discussie gehouden werd om enkele ogenblikken later te verklaren dat uw vader en zijn broers van mening waren dat hun zussen geen enkele aanspraak konden maken op het land van uw grootvader, waarna het land door een landmeter in drie stukken verdeeld werd en een neutrale persoon door middel van loting uw vader en zijn twee broers elk een stuk land toeweest. Op de vraag of uw vader en zijn twee broers vervolgens akkoord gingen met deze verdeling van het land antwoordt u vervolgens aanvankelijk dat u niet weet wat daar gebeurd is en enkele tellen later dan weer dat ze akkoord zijn gegaan met de verdeling. Gevraagd hoe het komt dat uw vader en zijn twee broers een slechte relatie hebben indien zij allen akkoord gingen met de verdeling van het land, verklaart u plots dat er voor hun akkoord twee à drie keer gevechten plaatsgevonden hadden tussen hen. Gezien u hierover bij de eerdere vragen over het landconflict met geen woord repte hoewel u op verschillende manieren aangespoord werd alles wat u wist over het landconflict te vertellen, kan hier geen geloof aan gehecht worden (CGVS 2, p. 14-15). U geeft met uw vage en wisselende antwoorden sterk de indruk uw antwoorden aan de vraagstelling aan te passen.

Aan bovenstaande vaststellingen dient toegevoegd te worden dat u het CGVS geen zicht biedt op het werkelijk profiel en verblijfplaats van uw vader, daar er zoals reeds aangehaald geen geloof gehecht kan worden aan het door u aangehaalde profiel van uw vader alsook aan zijn dood. Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS volhardt u in uw verklaringen dat uw vader gestorven is naar aanleiding van zijn problemen met de taliban (CGVS 2, p. 7). Evenmin is het geloofwaardig dat u niet langer met uw familie in contact bent. U zou sinds een jaar geen contact meer hebben omdat u hun telefoonnummer bent kwijtgeraakt en omdat uw SIMkaart sinds één à twee maanden voor de coronacrisis gedeactiveerd is (CGVS 2, p. 6). Niet alleen is het weinig plausibel dat uw familie u niet zelf zou gebeld hebben uit eigen beweging indien ze maandenlang niets van u gehoord zouden hebben, u verklaart daarnaast dat er geen andere manier dan het reactiveren van uw SIM-kaart bestaat om het contact met uw familie in Afghanistan te herstellen wanneer u gevraagd wordt of u nog iets anders geprobeerd heeft (CGVS 2, p. 7). Dat iemand in uw situatie zich geen andere manieren voor de geest zou kunnen halen is allerm minst geloofwaardig. U bent immers actief op sociale media en heeft mensen uit Jalalabad onder uw Facebookvrienden (zie administratief dossier), zou uw familie per post kunnen contacteren, of zou het bedrijf waar uw oom in Jalalabad werkt of het districtscentrum van Surkhrod kunnen contacteren.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de mensen in Jalalabad niet zouden geloven dat u dezelfde persoon bent als voorheen omwille van uw verblijf in België en dat de mensen slechte dingen over u zouden denken. De mensen, waaronder uw ooms en tantes, zouden denken dat u niet langer moslim bent en dat u de Afghaanse regels vergeten bent (CGVS 2, p. 16-17). U brengt echter geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Zo bevestigt u nog steeds moslim te zijn (CGVS 2, p. 16) en vindt u het ondanks het feit dat u al vijf jaar lang geen contacten meer gehad zou hebben met uw ooms en tantes 'overduidelijk' dat zij niet van u houden omdat u in een land van ongelovigen woont (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat het precies uw oom K. (...) was die uw reis naar het buitenland geregeld en betaald zou hebben (verklaring DVZ, vraag 30), stelt u uw verklaringen bij door te zeggen dat u niet specifiek naar hem verwezen heeft (CGVS 2, p.17). Deze verklaringen volstaan geenszins om aan te tonen dat u in Jalalabad werkelijk zult worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uw vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. U zou zich verder niet in Jalalabad kunnen vestigen omdat u er beperkt zou zijn in uw vrijheid, bijvoorbeeld met betrekking tot uw partnerkeuze of met betrekking tot het uur dat u naar huis zou gaan (CGVS 2, p. 16-18). U toont echter op geen enkele manier aan dat uw verblijf in Europa sinds eind 2015 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het loutere gegeven dat u zich in Afghanistan dient te conformeren aan de dominante cultuur en er beperkt zou zijn in uw partnerkeuze of het uur dat u naar huis gaat, maakt

geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, of ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet uit. U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u een dermate grote aanpassing zou moeten doen die redelijkerwijze niet van u kan worden verwacht. Tekenend is bijvoorbeeld dat u stelt dat u in België met een Afghaanse zou kunnen trouwen (CGVS 2, p. 18). Geconfronteerd met de vaststelling dat u er ook in geslaagd bent u aan te passen aan het leven in België waardoor aangenomen kan worden dat u zich tevens opnieuw kunt aanpassen aan het leven in Afghanistan, uw land van herkomst, waar u veel langer gewoond heeft dan in België, stelt u louter dan mensen in België vriendelijk zijn en niemand in Afghanistan u goed behandeld heeft (CGVS 2, p. 18), hetgeen weinig verhelderend is en bovendien strijdig met de vaststelling dat uw oom K. (...) u aan een job heeft geholpen in Jalalabad en 9.000 dollar betaald heeft voor uw reis naar het buitenland (CGVS 1, p. 9; verklaring DVZ, vraag 30). M.b.t. uw verklaring dat het leven in Jalalabad duur is (CGVS 2, p. 18), kan nogmaals gewezen worden op de gunstige financiële situatie van uw familie in Afghanistan. M.b.t. uw verklaring dat uw leven in gevaar is in Afghanistan (CGVS 2, p. 20), kan er zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij reeds vijf jaar uit Afghanistan vertrokken is en geen mogelijkheden heeft om via google of andere middelen contacten te leggen. Verzoeker argumenteert dat hij nummers verloren heeft en zelf een nieuw nummer heeft. Verzoeker meent dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij reeds vijf jaar in België verblijft en als verwesterde jonge man niet meer over alternatieve mogelijkheden én een netwerk beschikt in Afghanistan om er terug op te vallen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij een nieuw nummer heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 10 juni 2020 zelf verklaard heeft dat hij nog steeds hetzelfde nummer heeft (notities persoonlijk onderhoud 10 juni 2020 (hierna: NPO 10 juni 2020), p.6). Verzoeker geeft wel aan dat hij zijn sim-kaart dient te reactiveren, doch dat dit hem niet lukt. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker op de vraag “hoe het met haar oom [A.] gaat” antwoordt, dat “het gaat goed met hem”. Wanneer naar zijn oom Z. gevraagd wordt stelt verzoeker “hetzelfde. Hij woont daar, hij rijdt met een riksja.” (NPO 10 juni 2020, p.8). Ook wanneer er naar zijn oom K. gevraagd wordt, antwoordt verzoeker “goed” (NPO 10 juni 2020, p.8-9). Verder gedurende het persoonlijk onderhoud vraagt de protection officer hoe het gaat met zijn oom G Q. Wederom antwoordt verzoeker “Goed. Een normaal leven.” (NPO 10 juni 2020, p.12). Hetzelfde antwoordt geeft verzoeker omtrent zijn oom H. (NPO 10 juni 2020, p.13). Deze antwoorden van verzoeker ondermijnen zijn eerdere verklaringen dat hij geen contact met zijn familie in Afghanistan heeft. Des te meer omdat verzoeker ook aanhaalt dat hij een profiel op Facebook heeft, Messenger en WhatsApp gebruikt (NPO 10 juni 2020, p. 16). Ook zijn verklaringen dat zijn telefoonnummer opnieuw dient geactiveerd te worden, worden ondermijnd door het gegeven dat hij stelt naar het werk te bellen voor zijn schema (NPO 10 juni 2020, p.16).

Waar verzoeker benadrukt dat hij reeds vijf jaar in België verblijft en wijst op het arrest van de Raad waarbij de vorige beslissing vernietigd werd, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enerzijds werd vernietigd omdat hij al geruime tijd uit Afghanistan vertrokken was waardoor het niet langer zeker is dat hij daar heden nog “over een familiaal netwerk” beschikt, dat de commissaris-generaal – gelet op de motieven van de bestreden beslissing – bepalend acht voor de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief en anderzijds omdat uit het oorspronkelijke gehoorverslag niet bleek dat de commissaris-generaal verzoeker concreet heeft gevraagd naar de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de beslissing van 25 augustus 2017 werd vernietigd louter omwille van het gegeven dat zij reeds vijf jaar in België verbleef.

In casu werd verzoeker op 10 juni 2020 opnieuw gehoord zowel omtrent zijn familiaal netwerk in Jalalabad, als over het intern vestigingsalternatief aldaar.

Voorts concretiseert verzoeker geenszins op welke wijze hij als verwesterd beschouwd kan worden, louter dan zijn huidig verblijf in Europa. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: “De mensen, waaronder uw ooms en tantes, zouden denken dat u niet langer moslim bent en dat u de Afghaanse regels vergeten bent (CGVS 2, p. 16-17). U brengt echter geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman

gepercipieerd en geïsoleerd zou worden. Zo bevestigt u nog steeds moslim te zijn (CGVS 2, p. 16) en vindt u het ondanks het feit dat u al vijf jaar lang geen contacten meer gehad zou hebben met uw ooms en tantes 'overduidelijk' dat zij niet van u houden omdat u in een land van ongelovigen woont (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat het precies uw oom K. (...) was die uw reis naar het buitenland geregeld en betaald zou hebben (verklaring DVZ, vraag 30), stelt u uw verklaringen bij door te zeggen dat u niet specifiek naar hem verwezen heeft (CGVS 2, p.17). Deze verklaringen volstaan geenszins om aan te tonen dat u in Jalalabad werkelijk zult worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uw vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. U zou zich verder niet in Jalalabad kunnen vestigen omdat u er beperkt zou zijn in uw vrijheid, bijvoorbeeld met betrekking tot uw partnerkeuze of met betrekking tot het uur dat u naar huis zou gaan (CGVS 2, p. 16-18). U toont echter op geen enkele manier aan dat uw verblijf in Europa sinds eind 2015 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen." Uit voorgaande blijkt dat verzoeker zich kan vestigen in de stad Jalalabad, waar het verblijf van een Afghaan die een tijd in het buitenland heeft verbleven minder zal opvallen dan in zijn eigen dorp.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker voor het overige geenszins in op bovenstaande vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent zijn intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad. Aldus kan er verwacht worden, in het kader van zijn familiaal netwerk en de hoger sociaal-economische status van zijn familie, dat verzoeker ondersteund kan worden in Jalalabad totdat hij daar werk kan vinden om zichzelf te onderhouden. Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. *In casu* blijkt aan deze voorwaarde voldaan te zijn. Daarenboven heeft verzoeker in Jalalabad niet alleen een familiaal netwerk, maar beschikt hij zelf over verschillende vaardigheden waardoor hij zich in Jalalabad kan vestigen. Er zijn in het rechtsplegingsdossier geen elementen te vinden die afbreuk kunnen doen aan deze vaststelling, noch zijn er elementen te vinden die de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief aantasten. In dit verband wijst de Raad erop dat de loutere duur van zijn verblijf in België op zich geen element vormt om *in casu* anders te oordelen, gelet op hetgeen voorafgaat. De elementen omtrent het ontwikkelde privéleven in België en de duur van zijn asielprocedure an sich, dienen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Verzoeker laat verder geen tegenindicaties gelden. Zo heeft hij bijvoorbeeld nooit aangegeven dat hij enige gezondheidsproblemen kent. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

8.9. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de agglomeratie Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

8.10. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS